

Sygn. akt II Cz 861/13

POSTANOWIENIE

K., dnia 26 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Wojciech Vogt

S.S.O. Barbara Mokras

S.S.O. Janusz Roszewski – spr.

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa S. W.

przeciwko Powiatowi K.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda S. W.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 7 października 2013 r., sygn. akt I C 2862/12

postanawia:

oddalić wniosek.

Sygn. akt II Cz 861/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 października 2013 r., Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek powoda S. W. o dokonanie wykładni nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 sierpnia 2012 r., wydanego przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Nc 2862/12, wywodząc, że treść orzeczenia nie budzi wątpliwości co do jego treści.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł powód S. W. zaskarżając je w całości i zarzucając naruszenie art. 352 k.p.c.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie wniosku powoda Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie z powództwa S. W. przeciwko Powiatowi K. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 850 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2012 r. do dnia zapłaty.

Z uzasadnienia pozwu i dołączonych do niego dokumentów wynika, że powód domagał się zwrotu należności z tytułu niesłusznie pobranych opłat za zarejestrowanie dwóch sprowadzonych z zagranicy pojazdów mechanicznych.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 sierpnia 2012 r., sygn. akt I Nc 2862/12, w którym nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi kwotę 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Przedmiotowy nakaz nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 29 sierpnia 2012 r.

W dniu 5 grudnia 2012 r. powód wniósł o uzupełnienie powyższego nakazu zapłaty poprzez zasądzenie od pozwanego dalszej kwoty dalszej kwoty 425 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2012 r. oraz zasądzenie kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania, który został odrzucony postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 14 czerwca 2013 r. z uwagi na złożenie go po upływie przypisanego terminu.

Zgodnie z art. 352 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 353² k.p.c. sąd, który wydał nakaz zapłaty rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści.

Potrzeba wykładni orzeczenia pojawia się wtedy, gdy jego treść została sformułowana w sposób niejasny, uniemożliwiający jednoznaczne rozumienie tekstu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2001 r., I PZ 29/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 413).

Analiza treści przedmiotowego nakazu zapłaty nakazuje uznać za słuszne stanowisko Sądu I instancji, że rozstrzygnięcie Sądu, o którego wykładnię wniósł powód, nie budzi wątpliwości co do swojej treści. W sentencji nakazu zapłaty w sposób jasny i jednoznaczny orzeczono o obowiązku uiszczenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 425 zł wraz z precyzyjnie określonymi odsetkami ustawowymi (orzeczonymi zgodnie z żądaniem powoda). Przedmiotowe orzeczenie nie stwarza żadnych wątpliwości co do samego rozstrzygnięcia oraz zakresu powagi rzeczy osądzonej, która obejmuje całość żądania pozwu, co sprawia, że wniosek powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Fakt, że w analogicznej pod względem faktycznym i prawnym sprawie, inny sąd orzekł w odmienny sposób nie ma wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, albowiem orzeczenia innych sądów nie są w tym zakresie wiążące dla sądu orzekającego.

Należy podkreślić, że wykorzystanie instytucji wykładni orzeczenia nie może prowadzić ani do uzupełnienia wyroku, ani do zmiany jego treści (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1968 r., II PZ 21/68, Lex nr 6303; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 1974 r., II PZ 43/74, Lex nr 7587; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1978 r., IV CR 144/78, Lex nr 8137). Strona nie zgadzająca się z treścią orzeczenia może go weryfikować w drodze środków zaskarżenia, a w przypadku zaniechania w tym względzie, nie może niwelować niekorzystnych dla siebie konsekwencji prawnych za pomocą rodzajowo odmiennych instytucji procesowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.